

HET KLEINE STERVEN (EEN POGING OM DRIE DAGEN NIET TE ZIJN) (1999—2000, HETPALEIS)

Deze tekst en voorstelling van Dimitri Leue verolkt een belangrijk aspect binnen het hedendaagse jeugdtheater dat ernst koppelt aan speelse (TAAL)PROFIEK. De onbavangheid van kinderpersoonages wordt ingezet om ernstige, levensbedreigende situaties op een tedere, herkenbare én tevens hoopvolle manier te verbeelden en te ensceneren. 'Zonder HOOP geen jeugdtheatervoorstelling' lijkt wel een onge-

schreven regel. Het blijft 'not done' de jongsten een desolaat en weinig tot niet hoopvol wereld- en mensbeeld voor te houden. Zonder hoop is er geen leven mogelijk. Dit motto – en dus ook dit hoopvolle, optimistische mens- en kindbeeld – lijken jeugdtheatermakers te delen, ook al staat in een voorstelling het omgaan met de dood centraal.

referentiekaders? Misschien omdat ze op die leeftijd nog makkelijker te raken zijn door de dingen zoals ze zijn? Als regisseur geeft het je in elk geval heel veel vrijheid om ritmisch te werken. Op een bepaald moment in *Wanhopige Leeftijd* is er bijvoorbeeld een scène waarin de 'healthy-wealthy' elf in de armen van de Lange Dunne Man ligt. Het is ineens heel stil, en je krijgt een kanteling in de voorstelling, die de kinderen onmiddellijk zelf registreren. Mr. Bert vraagt dan ook heel logisch aan de elf of ze dood is? En of ze, als dat zo is, even met haar vleugels wil flapperen? De kinderen pikken de ironie van zo'n vraag niet op. De volwassene wel, en dus ligt het verhaal voor hem meteen ergens anders.

Ik heb vaak het gevoel dat de vragen die gesteld worden over kindertheater, geen echte vragen zijn. Omdat je uiteindelijk toch niet anders kan als maker, dan proberen gestalte te geven aan wat je bezig houdt, wat je wilt vertellen, wat je wilt tonen. Daar kan je geen 'concessies' in doen, omdat je je richt op een bepaalde publieksgroep. Wat wel zo is, volgens mij, is dat de talenten van sommige mensen zich richten op een wereld die dicht aansluit bij de belevingswereld van kinderen. Maar er staan geen slagbomen opgesteld tussen het ene en het andere theater.

In een Glazen Huis

Het nieuwe huis van Bronks moet dus ook expliciet een open huis zijn. Er is een theaterzaal, 2 repetitiestudio's, bureau's en een atelier, en voor mij zou het ideaal zijn als in al die ruimtes tegelijkertijd iets zou gebeuren. Als er een klas aan het werken is, terwijl de artiesten in een andere ruimte bezig zijn. We willen nu ook de leeftijdsgroep boven 12 jaar aanspreken, wat tot nu toe niet het geval was. en vanaf 14 jaar zouden de jongeren de kans moeten krijgen om zelf te programmeren. Wat ik voor ogen heb is een huis dat constant aan het bougeren is, en waar het publiek ook een inkijk krijgt in de manier waarop kinderen praten, spelen, ik wil dat ze kunnen binnenkijken in de repetitieprocessen, zodat ouders een idee zouden krijgen van wat er gebeurt. Natuurlijk gaan we dat niet zo letterlijk organiseren, maar dat is wel mijn droomhuis. Het theater staat te ver van de werkelijkheid af, ik wil dat die doorstroming op een spontanere manier gebeurt. Het 'élitaire' theater kan wel degelijk doorbroken worden.

Daarom wil ik ook zo veel mogelijk met de buurt gaan werken. Als een missionaris, of in het verlengde van de leerkracht die ik ooit was, vanuit die sociale context waar ik altijd mee geworsteld heb, en waarin iedereen gelijk is, wil ik buurtprojecten organiseren, met het Klein Kasteeltje bijvoorbeeld: wat kan een huis als Bronks voor hen betekenen? Als je je zo erg toelegt op het buurtleven, betekent dat ook dat je nu en dan toegevingen zal moeten doen. Door meer muziek(theater) te programmeren, bijvoorbeeld, waardoor je de initiële taalbarrière kan doorbreken, door een gemeenschappelijke taal te zoeken om tot uitwisseling te komen. Dat is de werkelijkheid waar we mee om moeten gaan: Ik zag laatst een documentaire over een jongen uit Palestina, Ismaël, die vijf jaar lang in een kindertheatergroep had gezeten, tot de groep werd opgedoekt. Hij zei in de documentaire, dat hij waarschijnlijk nooit soldaat zou zijn geworden, als die theatergroep was blijven bestaan. Dat is wat theater kan doen! We zijn in de wereld geworpen, en dus moeten we er het beste van maken. Maar onze opvoeding maakt ons niet weerbaar, geeft ons niet de instrumenten om met dat leven om te kunnen. In het onderwijs kan je wel bij kinderen die talenten opsnorren, die hen later de kracht zullen geven om hun moeilijkheden te overwinnen. Of het nu muziek is, of theater, of sport,